

Stát se blahoslaveným katolické církve kvůli tichosti je přece jen něco neobvyklého. Vždyť ten, kdo je víc slyšet, vyhrává! Přece ten, kdo druhého přebije argumenty, je vítěz! A v dnešní době internetových diskuzí, chatu a sociálních sítí je potřeba se nechat slyšet (nebo spíš vidět) i tam, jinak člověk nic neznamená!

BLAHOSLAVENÝ NICOLA DA GESTURI (1882–1958) jako by se do dnešního ukřičeného, zrychleného a neustále se sdílejícího světa vůbec nehodil.

TICHOSTÍ ke svatosti

PETR JANŠTA Tichostí vyjadřoval to, že je svobodný od všeho zbytečného a že se chce soustředit na to, co je opravdu důležité. Stále v něm rezonovala slova františkána a společníka svatého Františka, blahoslaveného Jiljého z Assisi: „Poslouchej! Příliš moc mluvíš a málo konáš.“ Být potichu neznamená být pasivní, tím, že volím tichost, nerezignuji, ale vytvářím prostor něčemu, lépe řečeno Někomu, aby působil v mém životě.

Nicola, jehož občanské jméno bylo Giovanni Medda, se narodil v Gesturi na Sardinii. Prožil dětství v chudé rodině, později po smrti rodičů byl vychováván starší sestrou. Ve svých 29 letech vstoupil do kapucínského kláštera a přijal jméno Nicola, tj. Mikuláš. Už jako dítě a mladík vynikal velkou skromností, hlubokou zbožností a úctou k eucharistii. Po věčných slibech (1919) byl poslán do konventu v Sassari, kde 10 let působil jako kuchař. Protože kapucíni byli žebravým řádem, byla mu po deseti letech vaření svěřena úloha almužníka. Sice by to na první pohled mohlo vypadat, že Nicola jen seděl na ulici a dostával almužny, ale opak byl pravdou – lidé, kteří se s ním setkali, potvrdili, že vždy od něho víc dostali, než mu dali. Uzdravoval nemocné, mnohé přivedl k obrácení, v ulicích města ukazoval cestu k evangeliu. Lidé na něj často volali: „Bratře Nicolo, modli se za nás!“ A on odpovídal: „Pojďme se modlit oba, modli se teď, Pán tě slyší. Modli se i za mne!“ Vždy, když někdy procházel či jel veřejnou dopravou, byl ticho a modlil se různě. Kolemjdoucí či kolemsedící lidé volali na druhého „Pššššš“, bratr Nicola se modlí.“ A opravdu, kolem tohoto zbožného ka-

pučina se rozhostilo ticho a lidé se modlili s ním. Dá se říci, že bratr Nicola tvořil jakousi oázu ticha v jinak hlučném městě. Tímto způsobem v podstatě „nakazil“ celé město Cagliari, ve kterém takto působil dlouhých 34 let.

Jak pokojně žil, tak pokojně odešel, zapomenut svátostí 8. června 1958. Při pohřebním průvodu jej na hřbitov doprovázelo asi 60 000 lidí. Papež Jan Pavel II. jej beatifikoval 3. října 1999.

<https://catholica.cz/?id=2538>
<https://www.roman-catholic-saints.com/ble-ssed-giles-of-assisi.html>
<https://www.capdox.capuchin.org.au/saints-blesseds/blessed-nicola-da-gesturi/>

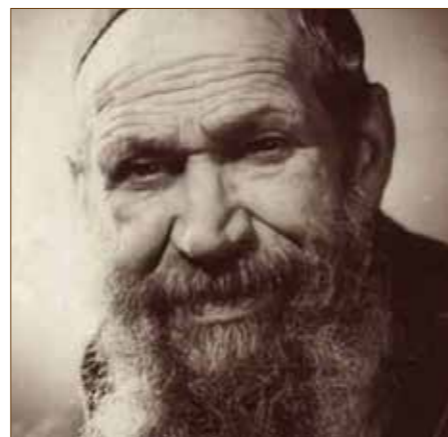

Foto: gianluigibec, jifarq - Adobe stock; Public domain

BOŽÍ BOJOVNIK

„Ktož jsú Boží bojovníci a zákona jeho“, zpívali husité v 15. století a tento chorál obracel často k ústupu vojska, která se proti nim postavila. Bohužel, mnoho lidí bez rozdílu náboženství a vyznání se považovalo nebo prohlašovalo za bojovníky za Boží věc, ale většinou prosazovali i násilím zájmy čistě lidské nebo smíšené s nějakou stránkou náboženské nauky. Ovšem máme také přímo v Bibli zmíněno, že Bůh označuje člověka jako Božího bojovníka. Nebo, lépe řečeno, dává mu jméno, které znamená „bojuje s Bohem“, ale také má význam „Bůh bojuje, zápasí“, ve smyslu bojuje za mne, je na mojí straně – to jméno zní hebrejsky Izrael.

ohledu stručný text neinformuje, pouze nám předkládá jeho výsledek. Jakub vytrval až do konce, navíc tajemná postava žádá Jakuba, aby ji pustil ze sevření, protože nastává jitro a mohl by spatřit její tvář. Jakub neznámého žádá o požehnání a dostává od něj nové jméno – jméno, které už jsme zmínili, Izrael – „Boží bojovník“. Už tedy není a nemá být „úskočný“, „podvodník“. Dostává ono požehnání, které je spojeno s dalšími plány, které s ním má Bůh. To, že tím neznámým je sám Bůh, se Jakub přesvědčuje i z toho, že mu dotčný nechce prozradit své jméno. Jakub sám to dosvědčuje, když nazývá ono místo Penuel (či Peniel) – „Boží tvář“. Řekl totiž: „Viděl jsem Boha tváří v tvář, a zachránil jsem si život“ (Gen 32, 31). Nakonec, Jakub už předtím měl zkušenost se setkáním s Bohem, když prchal před svým bratrem do Mezopotámie ke svému strýci. Tehdy měl ve snu vidění žebříku, po němž vystupovali a sestupovali andělé, a uslyšel od Boha pro sebe potvrzení příslibu, který dostal už Abraham, o čteném potomstvu a zemi, kterou bude mít za dědictví (srov. Gen 28, 10–22). Do této země se nyní vrací.

OTEC BEDŘICH HORÁK

Vracíme se opět k patriarchovi Jakobovi. Jak víme, on přelstil svého bratra Ezaua a získal na jeho úkor otcovo požehnání. Ale právě proto musel před ním utéci daleko do Charánu, ke svému strýci Labanovi. Tam dlouhá léta pobýval ve službě a vysloužil si Labanovy dvě dcery, Leu a Ráchel, které pojal za manželky, jistě ne bez různých intrik a lstí (jeho jméno Jakub přece znamená „lživý“, „úskočný“) z jeho, ale i strýcovy strany. Když se s nimi a už také se svými dětmi po dvaceti letech vracel zpět, věděl, že se musí setkat se svým bratrem a věru netušil, jak se Ezaův vztah k němu za tu dlouhou dobu vyvinul. Proto nic nechtěl nechat náhodě a poslal před sebou k němu poselstvo

a připravil si pro něj mnoho darů. A ještě se úpěnlivě modlil k Bohu, aby toto setkání proběhlo bez nějakého násilí, kterým by se mu bratr mohl chtít pomstít. Potom trávil sám noc u břehu potoka Jabok. A zde se událo něco, co je zastřeno posvátným tajemstvím. Dá se do zápasu se záhadnou postavou. I když se na ní mohou projevat démonické rysy (někteří odborníci vidí v tomto střetnutí vliv tehdejších lidových představ, že člověk musí přemoci říční božstvo, aby se mohl dostat na druhou stranu vodního toku), Jakub v ní postupně objevuje božský původ. Bojoval s tímto neznámým celou noc, až do východu jitřenky. Jak přesně probíhal tento zápas, nás v tomto

kopím. I pro každého člověka těžce vybojované vítězství přináší šrámy, které často nejsou ani vidět – jsou to šrámy na duši. Důležité z tohoto starozákonního příběhu je i nové jméno Izrael, které udává, že Jakub se stává praotcem vyvoleného národa, který Bůh zvláštním způsobem povede a bude chránit a z něhož také vzejde Mesiáš. Právě on – Ježíš – bude také tím pravým Božím bojovníkem, který za cenu velkého utrpení vybojuje vítězství pro lidi ze svého národa, ale také pro ostatní národy, i pro každého z nás. Naplno ukáže, že Bůh mocně bojuje na straně toho, kdo mu zůstává věrný.

Foto: alsward, David - Adobe stock